

Rændur á motorvegnum í Spania

- Høvdu teir havt frið og náðir, vóru teir allarhelst farnir við øllum, kanska bilinum eisini, óttast M. C. Restorff.

Danjal av Rana

M. C. Restorff og konan Mariann vóru fyrri einari heldur óhugnaligari hending, tá tey herfyri vóru á ferð í Spania.

Tey vóru komin úr Danmark, høvdu koyrt suður gjøgnum Evropa og vóru hendan dagin komin inn í Spania, koyrdu nakað sunnan fyri Barcelona.

Komin út á motorvegin, ferðin var høg, sum hon ofta er á meginlandinum, varnast

M. C., at ein annar bilførari roynir at fáa samband við seg.

- Hann veipaði við ørmunum og peikaði eftir bakhjólinum hjá mær. Andlitsbrá hansara bar brá av, at okkurt var alvorliga galið, og eg tordi ikki annað enn at seta ferðina niður og koyra út í neyðsperið, greiðir M. C. Restorff frá. Hin bilurin koyrði eisini út til síðuna og støðgaði einar 50 metrar longri frammi.

Vildi hava konuna úr bilinum

- Eg fór so úr bilinum, og maðurin var skjótur at koma at hjálpa mær. Hann peikaði óført á hjólið og royndi at greiða frá, hvussu tað hevði háttað seg, meðan eg koyrði, sigur hann.

Mariann bleiv sitandi í bilinum eina løtu, men skjótt sendi tann fremmandi boð eftir henni og bað hana eisini koma at hjálpa.

- Her var vist brúk fyri øllum góðum hondum fyri at loysa trupulleikan. Hon skuldi halda eini pumpu, meðan eg og fremmandamaðurin sótu við rygginum til bilin og royndu at skumpa undir hann, greiðir M. C. frá.

Og so, líka bráðliga sum bilurin var komin, hvarv maðurin aftur. Eftir standa Mariann og M. C. og undrast á, hvat man vera galið við hjólinum.

- Eg fái Mariann at koyra eitt

strekki frameftir, so eg fái hugt at hjólinum sjálvur, men eg varnist einki óvanligt. Vit koma tí til ta niðurstøðu, at vælmeinandi fremmandamaðurin man hava sæð yvir seg, so vit halda leiðina fram suðureftir, sigur fólkakæri sangarin.

Ómiskunnsami samverjin

Sum tey koyra, byrja tey tó at fáa illgruna um, at kanska hetta ikki var ein vinarligur samaritani, sum hevði hjálpt teimum.

- Illgrunasom hugdu vit inn í handskarúmið á bilinum og har fingur vit sjón fyri søgn. Mappan var horvin. Ein ryggsekkur, sum stóð á dúrkinum aftanfyrir setrið, var eisini burtur, sigur M. C.

Allarhelst hevur fremmandamaðurin havt onkran hjálpara við sær, sum hevur stolið lutirnar, meðan tey vóru upptikin av hjólinum.

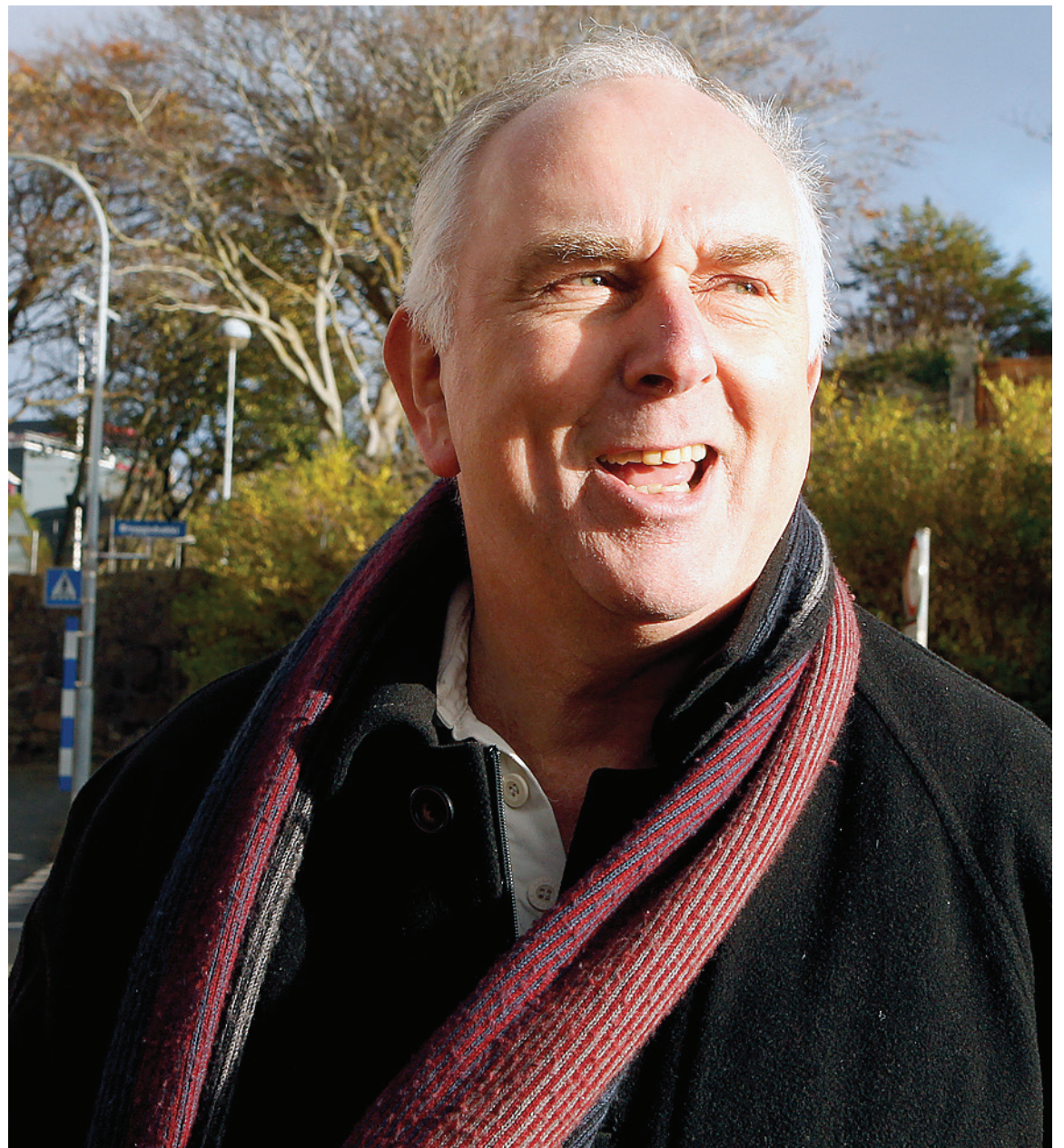
- Tí var tað, at tað var so týðningarmikið at fáa Mariann út úr bilinum eisini. Høvdu teir havt frið og náðir, vóru teir allarhelst farnir við øllum, kanska bilinum eisini, óttast hann.

M. C. og Mariann fegnast tó um, at skaðin ikki var størri enn tað sama.

- Tað var ikki tað nógva í mappuni, gjaldskort og nakrir danskir hundraðkrónuseðlar. Í ryggsekknum vóru heldur ikki nakrir virðislutir, so úrtøkan hjá tjóvunum var lítil hesaferð. Gjaldskortini fingur vit eisini sperrað, áðrenn tjóvarnir fingur gjørt sær dælt av teimum, sigur hann.

Tey gjørdust ikki sørt skelkaði, tá tey skiltu, hvat hevði hent teimum, men M. C. takkar kortini Gudi fyri, at einki verri hendi.

- Tíbetur var eingin harðskapur við í ránum. Vit byrjaðu hvønn dag túrin við eini bøn um varðveitslu, og hóast tað ikki bjargaði okkum frá at enda í klørnum á hesum tjóvunum, so eri eg visir

í, at Harrin lagaði alt so væl, og ongin skaði stóðst av hendingini og at hvøkkurin ikki spilti okkum feruina. Ein kundi jú ímynda sær, at onkur hótti okkum við knívi ella revolvera. Ein kann kanska siga, at tíbetur varnaðust vit ikki, at vit blivu rænd, tí so kundi stóðan kanska bráðliga tikið eina harðliga vending, sigur M. C.

Aðrir føroyingar uppliva tað sama

Orsøkin til, at hann velur at siga søguna, er at ávara onnur móti hesum vandanum.

- Hvør okkara fer ikki at steðga bilinum, um onkur ávarar um, at okkurt er galið við hjólinum? Eg kann fegnast um, at fyri okkara viðkomandi spældi alt kortini væl av, men enn betur er, um onnur ikki skulu uppliva hetta sama, sigur hann.

- Á løgrelustøðini í Spania søgdu tey, at slik rán vóru ein stóur trupulleiki fyri nøkrum árum síðani, men løgrelan hevði brúkt nógva orku upp á at minka um tey, og tað hevði eydnast. Seinastu tíðina høvdu teir kortini fingið fleiri slíkar fráboðanir aftur, so neyðugt

er at ansa sær. Vit hava eisini hoyrt frá øðrum føroyingum, sum hava upplivað tað sama, enntá á miðjari nátt, sigur M. C.

- Hjá okkum er skaðin hendur, tíbetur var hann ikki so stórur, men vónandi kunnu vit forða fyri, at onnur enda í somu støðu við at siga okkara søgu, sigur M. C. Restorff.